

Publicerad 2005-12-23 14:28 av Söndermarken

En deckare i juletid. Håll till godo!

En liten deckare

Dan före dopparedan...

Undrar vem den där Dan är?

Och varför står han före en dykare med samma namn?

Vad är det överhuvudtaget de köar till?

Hm, det ligger en hund begraven här någonstans... Men misströsten ej, ty äfven om berget af dunkla gåtor synes oöfvervinnerligt skola sanningen slutligen segra, och aldrig skola undertecknad vhila förrän sådant är fallet!

Och efter detta brinnande tal gingo jag således ut i världen för att inleda mina undersökningar.

Det var då jag snubblade över en ledtråd! En gammal man klädd i ännu äldre trasor förtäljde att det så sent som igår hade setts ytterligare en person på platsen! Och döm om min förvåning när jag fick reda på att denne man också hade kallats \"Dan\"!

Antag att denne Dan hade köat tillsammans med de andra två Danarna, och antag att samme Dan hade stått först i kön?

Jag klottrade snabbt ned hypotesen i mitt anteckningsblock, och skrev kortfattat:

”Dan före Dan för doppareDan”.

Dock förstod jag fortfarande inte vad det var de köade till?

Och anledningen till den förste Dans mystiska försvinnande var ännu så länge ett mysterium. Kunde det röra sig om en kidnappning? Kunde han ha gått vilse? Eller handlade det hela om ett mord? Ju mer jag undersökte saken desto fler frågor dök upp.

Jag beslöt mig för att söka upp någon av Danarna, och åkte därför ut till flygplatsen för att ta planet vidare till Köpenhamn. En av mina informatörer påstod nämligen att så fort jag klev av planet skulle jag befinna mig i något som kallades för ”Danmark”. Detta gjorde mig väldigt misstänksam, kunde det vara så att Dan på något sätt var ledare för ett stort brottssyndikat, och genom våld, hot eller mutor lagt under sig delar av Köpenhamn, däribland den internationella flygplatsen? Skulle han till och med ha gått så långt att han vågat muta polismyndigheten? Köpta poliser var ingenting att leka med, det visste jag, så därför tog jag med mig min revolver i handbagaget. Gamla ”Bettan” hade aldrig gjort mig besviken, det kunde säkert minst hälften av fängelsekunderna på Sing-Sing intyga.

Dock fick jag av någon märklig anledning inte gå ombord på planet. Säkerhetsvakterna på flygplatsen var mycket bestämda på den punkten, så förfärad vände jag och gick ut på parkeringen till bilen. Uppenbarligen var Dans makt så stor att han hade lyckats plantera ut falska säkerhetsvakter även här. Så när jag vred om startnyckeln och till det vilda bullret från den trecylindriga Daihatsu-motorn lade i backväxeln fick jag en ny idé!

Så här långt i undersökningarna hade jag bara inriktat mig på Dan, men tänk om det inte var han som var den fula fisken i det här sammanhanget? Jag hade ju helt missat att kolla upp vem dykaren var, han som gick under benämningen ”doppare-Dan”! Med en rivstart puttrade jag ut från parkeringen och brände sedan iväg mot kontoret i stan med en lång bilkö efter mig på motorvägen.

Jag hade precis kommit innanför dörren och var på väg fram till telefonsvararen för att kolla nya meddelanden, när ett hotfullt bultande satte mina nerver på helspänn. Genom det frostade glaset i dörren såg jag en stor mörk silhuett på andra sidan! Vem kunde det vara? Hade det att göra med doppare-Dan? Var mina sista dagar räknade? Jag osäkrade gamla ”Bettan” och stoppade henne i innerfickan. Sedan gick jag med försiktiga steg fram och vred om handtaget. Det var julen som stod för dörren!

Jag bad julen slå sig ned i fåtöljen, medan jag satte mig bakom mitt skrivbord. Jag kände diskret efter att jag hade revolvern i innerfickan, jag litade inte riktigt på den där ”julen”. Sedan ställde jag frågan om han visste något om Dan, doppare-Dan och den där kön som de envisas med att stå i.

Julen harklade sig, reste sig upp och gick fram till fönstret. Där nere, alla dessa människor som trängdes på gatorna, alla saker som köptes, all stress som koncentrerat flödade in och ut ur affärer. Julen suckade och vek för persiennen.

– Du vet, det är till mig de handlar, de håller på så där för min skull.

Jag antecknade. Denne julen var tydligen allmänt känd? Och ändå hade jag aldrig sett honom förr, det var mystiskt.

- Det är för mig de köar, fortsatte han. Frågar man vad de handlar så är det ”Skinka till julen”, ”pepparkakor till julen”, ”glitter till julen”, ”presenter till julen”. Frågar man varför de envisas med att stå i kö, skuldsätta sig och hålla på att köpa bakmaskiner och smaklösa slipsar så svarar de samma sak. ”Julen”.

Jag såg på honom. Axlarna var uppgivet nedsjunkna och ryggen krökt. Han stod vid fönstret, ansiktet mot de fördragna persiennerna, liksom stirrande ut i ingenting. Så sade han orden:

- Det är jag, jag som är doppare-Dan.

Jag ansträngde mig för att dölja hur hjärtat mitt satt i halsgropen. Doppare-Dan här! På mitt kontor! Jag lät ena handen försiktigt glida in innanför jackan för att greppa efter ”Bettan” då jag såg att han grät. Inte alls högljutt, bara så pass att man såg hur han liksom andades ryckigt.

Jag släppte greppet om revolvern och reste mig istället upp.

Jag gick bort till fönstret jag med, gav julen en klapp på axeln och frågade hur det var fatt?

- Du har fått allt om bakfoten, sade han. Det här handlar inte om någon av Danarna eller mig. Inte heller handlar det om vare sig kidnappning eller mordförsök, din revolver kan du lika gärna lägga tillbaka i byrålådan, för den har du ingen nytta av nu.

- Vad handlar det om då, frågade jag.

- Det handlar om ett försvinnande, svarade han och såg mig i ögonen. Hans blick liksom skar rakt igenom mig, inte så att det gjorde ont, snarare så att han granskade mig inuti. Så fortsatte han:

- Det är en del av mig som tappats bort. Jag är numera inget mer än en köprusch, en stressfaktor och ett sätt för föräldrar att skrämma sina barn till lydnad. "Är du inte snäll får du inga julklappar." Den delen som var jag, den fattas mig! Kärleken är försvunnen.

I det där ögonblicket förstod jag vad det hela handlade om. Detta var sanningen jag givit mig ut för att leta efter! Berget av lögner och gåtor var de kulisser som falskeligen utger sig för att vara julen.

Således gav jag julen en servett att torka tårarna med, bjöd honom en pepparkaka och satte mig sedan ner bakom min skrivmaskin och skrev rapport.

Case closed.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Söndermarken med Poeter.se id #3127 innehar upphovsrätten